

weggeglipt. Alles behalve het voornemen om wat meer aanwezig te zijn, waar gemaakt. Verveeld ging ze rechtstaan, draaide zich naar het standbeeld: ‘Weet jij soms wat ik daaraan kan doen?’ fluisterde ze.

Ze ging zo dicht bij het beeld staan dat de ruimte tussen de sokkel en haarzelf bijna nihil was.

‘Het moet afgelopen zijn met je onnozele gedrag,’ hoorde ze de olifant antwoorden. ‘Lucie, je moet ermee ophouden. Ik begrijp dat je een leesverslaving hebt. Maar beseft jij niet dat je daardoor meer dan asociaal bent?’

Ze slikte en tuurde naar de punten van haar schoenen als een betrapt schoolmeisje. ‘Asociaal?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik herhaal het steeds. Je steekt heel wat op uit boeken. Een beetje wijsheid doet niemand kwaad. Er zijn er genoeg die niet eens foutloos kunnen schrijven. De meeste mensen zouden beter wat meer lezen. Ik zelf ontdek af en toe nog een woord dat ik niet kende.’

‘Zoals?’

‘Onlangs las ik “*De hal meurde naar pis*”.* Het woord meuren had ik nog nooit van mijn leven gehoord of gelezen.

* Pag. 55 in *Tunnelvisie van Stan Jacobs*. Betekent zowel *stinken als doezelen*.

‘Les excuses sont faites pour s’en servir. Je wil het blijkbaar niet snappen, Lucie.’

‘Ik heb het hele weekend zitten piekeren over hoe ik het zou aanpakken om mijn leesfobie te beheersen. Dat is wat mijn huisgenoten van mij eisen.’

‘En natuurlijk geen oplossing gevonden, zie ik.’

‘Anders zou ik hier niet zitten hé. Ik kom hier graag om na te denken.’

‘Ik heb misschien een ideetje. Waarom zou je niet zelf een boek gaan schrijven in plaats van al die ongerijmdheden van anderen te verslinden?’

‘Ben jij helemaal kierewiet, zeg.’

‘Ga zitten en overweeg dat toch eens.’

Ze gehoorzaamde, hoewel gefrustreerd. De olifant bewoog niet en sprak evenmin. Allemaal inbeelding zei haar verstand. Maar hardnekkig negeerde ze die gedachte. Na een halfuur voelde ze zich toch een idioot, meer dan een tikkeltje sneu om zich met die onzin bezig te houden. Ze stond recht, greep haar boek en keerde huiswaarts.

Het bleef door haar hoofd spoken. Zelf schrijfster worden. Waarom eigenlijk niet? Ideeën en fantasie had ze in overvloed. Ze kon een bestseller schrijven waarover iedereen het zou hebben. Die misschien in aanmerking zou komen voor een schitterende film.

Jeezus, Lucie! Wat verwacht je van anderen? Dat is hoogheidswaanzin! Een fout in haar hersenen?

Maar ze bleef eraan denken. Ze zocht in magazines, tijdschriften en kranten allerlei info en recensies over bekende auteurs. Ze ging naar de bibliotheek en leende romans van de meest gerenommeerde schrijvers.

In huis deed ze alsof het haar koud liet, alsof het haar geen barst kon schelen dat ze af en toe haar boek opzij moest leggen en de tafel dekken, aardappelen schillen of afwassen, de was gaan ophangen. Onzichtbaar, onhoorbaar, ongrijpbaar, dat waren haar gedachten. Voorlopig toch.

Ze zou later een keuze maken. Al dan niet een dwaze.

‘Hier ben ik weer,’ fluisterde ze tegen het standbeeld. Ze had gehoorzaam de keuken helpen opruimen en daarna gezegd dat ze even in het park wou gaan joggen. Het was om kippenvel van te krijgen. Ze kon maar niet beslissen.

Ze ging zitten, nam een notitieboekje en een stylo uit haar jekker en schreef enkele zinnen. Ideeën? Verstrooid zag ze twee mannen met capuchons voorbijlopen. Ze kon hun gezichten zelfs niet zien. Alsof ze iets te verbergen hadden. Personages uit een misdaadroman?

Dat zette haar aan het denken over een aantal dingen. Welk genre zou het meeste succes hebben? Over de recenserende pers die de publieke opinie manipuleert, die de mensen laat geloven wat zij willen dat ze geloven. Over het moeilijk vinden van een uitgeverij. Was het wel de moeite waard om eraan te beginnen? Hoeveel kansen zou ze krijgen? Ze bleef maar dingen bedenken en overwegen die ze tot dan toe niet echt had willen zien.

‘Moet ik mijzelf opnieuw uitvinden?’

Geen antwoord.

Misschien werd het tijd om een paar bladzijden te schrijven en moest ze een vaardig iemand die teksten laten beoordelen. ‘En dat is wat ik ga doen,’ zei ze en keerde zich om naar de olifant. Die keek onbewogen op haar neer.

En zo geschiedde. Ze opende haar computer en tikte de eerste zinnen:

*Het leven wordt dan wel achterwaarts begrepen,
het wordt nog altijd voorwaarts geleefd
(Kierkegaard)**

Haar nieuwe leefwijze was begonnen. Ze besteedde al haar aandacht aan het schrijven. Vastberaden.

* Pagina 8 in de roman ‘Schaduwvrouw’ van Ann B 

Het zou een adembenemende roman worden die je als lezer niet meer zou loslaten. Vloeiend van stijl. Knap geconstrueerd. Spannend, ontroerend. Over hoop en wanhoop, moed, hartstocht, verlangen, vriendschap, liefde, af en toe grappig ... Uit het leven gegrepen. Onder een pseudoniem. Niets zou haar tegenhouden om grenzen en genres te overschrijden. Vol toewijding. Ze wist dat ze voortaan in de fictie van haar verhalen zou gaan leven en haar creatieve geest alle kansen zou geven.

Een waanzinnige opdracht. Nu moest ze haar tijd verdelen tussen helpen in het huishouden, haar leesfobie wou ze absoluut niet opgeven. Maar intussen moest ze massa's ideeën verzamelen en uitwerken.

‘Hoe moet ik dit nu oplossen, Ganesha?’

En die gaf geen antwoord. Die zat enkel in haar verbeelding. Daar was ze zich in elk geval van bewust.

Maar goed. Na het eerste hoofdstuk van wat een roman zou worden, had ze een idee voor een verhaal. Ze had veel te veel verbeeldingskracht. Maar het motiveerde haar om door te gaan. Ze hield vol. Romans en verhalen volgden elkaar op.